

Mgr. Vladimír Oliberius
doktorand katedry kriminologie PA ČR v Praze

Situační prevence versus ochrana osobních údajů

Úvod

V současné době je situační prevence již nepochybně oborem, který má svoje pevné místo v boji s kriminalitou. Situační prevence patří mezi jednu ze tří¹ strategií prevence kriminality mimo oblast trestního práva, tedy mimo oblast metod represivních,² a je formována a cíleně rozvíjena od počátku 70. let 20. století.³ Z pohledu situační prevence je kriminalita (zločinnost) chápána jako produkt motivace a příležitosti, staví na poznatku, který vyplývá ze zkušenosti, že určité druhy kriminality se vyskytují na určitém místě, v určitém čase a za určitých okolností.

Situační prevence se snaží vytvářet postupy a strategie, které omezují možnosti spáchat trestný čin. Změnit určité místo v lokalitě, oblast nebo uzavřený areál tak, aby došlo k omezení kriminality nebo jiných bezpečnostních rizik. Zároveň učinit taková opatření, která zamezí přesunu kriminality nebo bezpečnostních rizik na jiná místa. Snaží se vytvářet situace, které znesnadní provedení způsobu spáchání trestného činu, např. v důsledku toho donutí pachatele vytvořit kriminalisticky upotřebitelné stopy, které by bez aplikování zásad situační prevence jinak nevytvořil. Řečí kriminalistiky, snaží se ovlivnit objektivní determinanty, zejména místo činu a podmínky na něm.⁴

Ambicí situační prevence je omezení a změna struktury příležitostí k páčání trestné činnosti v neprospěch pachatele a tím zároveň zredukování kriminogenní situace. Změnu struktury situace lze docílit více způsoby. Známa je klasifikace rozčleněná do tří strategií situační prevence, kterou vytvořili britští kriminologové Graham a Bennett.⁵

Strategie	Opatření
1) Zvyšující námahu s páčáním trestné činnosti	a) Ztížení dosažení cíle b) Kontrola přístupu c) Odklonění pachatelů d) Kontrola prostředků trestné činnosti
2) Zvyšující riziko s páčáním trestné činnosti	a) Formální dohled b) Dohled prováděný zaměstnanci c) Přirozený dohled

¹ Sociální, situační a viktimologická prevence.

² NOVOTNÝ, Oto; ZAPLETAL, Josef a kol. *Kriminologie*. 3. vyd. Praha: ASPI - Wolters Kluwers, 2008, s. 183. ISBN 978-80-7357-376-8.

³ Někteří autoři uvádějí již od šedesátých let 20. stol.

⁴ MUSIL, Jan; KONRÁD, Zdeněk a Jaroslav SUCHÁNEK. *Kriminalistika*. 2. doplněné vyd. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 40-42. ISBN 80-7179-878-9.

⁵ GRAHAM, John a Trevor BENNETT. *Strategie prevence kriminality v Evropě a Severní Americe*. Praha: Institut pro kriminologii a sociální prevenci, 1996, s. 94.

3) Snižující užitek plynoucí z trestné činnosti	a) Odstranění cíle b) Označení věcí c) Stanovení pravidel
--	---

Tabulka: Základní klasifikace situační prevence Zdroj: Graham, John a Trevor, Bennett *Strategie prevence kriminality v Evropě a Severní Americe*. Praha: Institut pro kriminologii a sociální prevenci, 1996

Racionálně uvažující pachatel se zajímá jaká je míra nebezpečí (rizika), že bude dopaden. Zvažuje, zda riziko v porovnání se ziskem je pro něj přijatelné. Jistým rizikem jsou pro potencionálního pachatele různé formy dohledy. Z výše uvedené tabulky nás pro lepší pochopení argumentace v dalších částech příspěvku zajímají zejména pojmy formální a přirozený dohled.

Formální dohled – za formální dohled je považován dohled, který je realizován osobami k tomu zmocněnými, tedy příslušníky Policie České republiky, členy obecních policií a pracovníky soukromých bezpečnostních služeb. Účel dohledu spočívá v ochraně osob a majetku. Úkolem je odradit potencionálního pachatele od spáchání trestného činu ve formě hrozby jeho zadržení a následného postihu.

Dohled prováděný zaměstnanci - dohled je prováděn zaměstnanci, v jejichž pracovní náplni není bezpečnostní činnost. Vykonnávají jej tedy osoby, které plní jiné úkoly. Nejčastěji se jedná o prodavače, recepční, vrátní, domovníci nebo řidiče městské hromadné dopravy. Tuto formu dohledu označuje též jako dohled neformální.

Přirozený dohled - základem přirozeného dohledu je ochrana majetku a osob obyvateli daného místa, lokality. Efektivita přirozeného dohledu je propojena s tzv. „*pocitem bezpečí*“. Čím je míra pocitu bezpečí vyšší, tím je přirozený dohled účinnější, neboť obyvatelé mají zájem žít v bezpečné lokalitě, což pro ně představuje i lepší životní podmínky, spokojenější život. Právě tyto životní atributy si chtějí udržet. Pokud je pocit bezpečí nízký, účinnost přirozeného dohledu se snižuje, v krajním případě přestává fungovat vůbec.

Téma přirozeného dohledu rozvíjela již řada autorů např. Oscar Newman autor známé teorie chránitelného prostoru (defensible space).¹ Newman na základě zkušeností přišel s myšlenkou, že obytný prostor by měl být řešen takovým způsobem, aby obyvatelé věděli o tom, co se v jejich nejbližším okolí odehrává, tedy aby měli přehled. Tímto způsobem pak obyvatelé mohou oblast (budovu, areál, mikroprostředí) chránit v rámci svého vlastního přirozeného dohledu. Dávají tak potencionálním pachatelům najevo, že oblast někomu patří, že se o ni někdo stará, což může kriminalitě zabránit nebo ji alespoň znesnadnit.²

V podmínkách České republiky nazýváme tento efekt jako „*přirozenou sociální kontrolu okolí*“. Uvedená přirozená sociální kontrola okolí funguje nejlépe v typickém vesnickém prostředí, kde jednotliví obyvatelé obce znají důvěrně své okolí, tedy své sousedy, znají jejich zvyky, denní režim apod. Pokud si všimnou, že je něco nového nebo je jinak, začnou se zajímat, jdou se optat, co se stalo, zda nepotřebují sousedě pomoc a podobně. Cizí osobu, která se ve vesnici objeví, zaznamenají, sledují její

¹ NEWMAN, Oscar. *Defensible space: Crime Prevention Through Urban Design*. New York: Maxmilian Publishing, 1972. 264 s. ISBN 978-0020007500.

² HOLCR, Květoň a kol. *Kriminológia*. Praha: Leges, 2008, s. 202. ISBN 978-80-8078-206-1.

počinání, ptají se, koho hledá, co potřebuje, co tu pohledává. Za těchto okolností si případný pachatel vyhodnotí, že provést kriminální, v naprosté většině případů majetkový skutek, se nevyplatí, neboť je zde vysoké riziko chycení přímo při činu nebo pak následného odhalení a potrestání.

Bohužel míst, kde funguje efekt přirozené sociální kontroly okolí, je stále méně. Děje se tak hlavně ze dvou důvodů. Některé obce, zejména ty v dosahu velkých aglomerací, zaznamenaly nebývalý rozvoj se všemi negativními důsledky, které to s sebou přináší. Nová výstavba, noví lidé, tedy nástup částečné anonymity, neznalost lidí žijících v nejbližším okolí, neexistence dlouhodobých sociálně společenských vazeb. K tomu se přidružuje i budování firem a jejich sídel v těchto obcích a na to navazující trvalý výskyt cizích osob. To vše ve svém důsledku snižuje obezřetnost obyvatel obcí.

Druhým typickým důvodem částečné ztráty efektu přirozené sociální ochrany okolí je dojíždění do zaměstnání, za studiem apod. Některé obce tak zůstávají v denní době takřka prázdné.

V souvislosti s dohledem jsou velkým tématem posledních desetiletí kamerové monitorovací systémy. Využíváním technických prostředků při uplatnění strategií situační prevence, zejména již uvedenými kamerovými systémy, se dostáváme do oblasti zpracování osobních údajů, což je oblast vysoce limitující a přímo související s osobnostními právy. Technickými opatřeními situační prevence je zasahováno do osobnostních práv osob.

Ochrana osobních údajů

V další části tohoto příspěvku se budu v krátkém, neuzavřeném exkurzu zabývat právě limity situační prevence vycházejícími z některých právních předpisů platných na území České republiky, vztahujících se k ochraně osobnosti nebo osobnostních práv, na jednom zcela konkrétním případě.

Možnost využití technických prostředků v rámci situační prevence je za určitých okolností přímo omezena právními předpisy. Největší míra omezení přichází z oblasti ochrany osobních údajů. Vybral jsem příklad z praxe, který přímo ovlivňuje možnost dohledu za využití kamerových systémů, ze strany obcí. Účelem je upozornit na to, jak rozdílné mohou být pohledy na věc a jak rozdílná může být argumentace za situace, kdy ochrana osobnosti a zajištění bezpečnosti osob a majetku na sebe v praxi přímo narážejí. Ochrana osobnosti vychází z ústavních právních norem a je rozpracována v dalších právních normách.¹

Ústava České republiky (zákon č. 1/1993 Sb.) a Listina základních práv a svobod – ústavní zákon č. 2/1993 Sb.

Ústava České republiky se nezabývá oblastí lidských práv, ale určuje pravidla fungování státu. Z pohledu fungování je možné českou Ústavu charakterizovat jako ústavu normativní, tedy že politický proces probíhá podle ústavou daných pravidel. Vysoká míra souladu mezi právní a faktickou ústavou způsobuje, že česká Ústava je také ústavou reálnou, ústava se tak kryje se skutečností.

¹ Objevuje se od roku 2015 i v zákoně o odpadech č. 185/2001 Sb. (povinnost při výkupu barevných kovů) – v současné době je podán návrh, aby výkupní místa byla povinně vybavena kamerovým systémem.

Listina základních práv a svobod, jakožto ústavní zákon deklaruje osobnostní práva v svém článku 10 – „ochrana osobnosti“, kde je deklarována ochrana těchto práv takto:

- 1) Každý má právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno.
- 2) Každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.
- 3) Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.¹

V Listině základních práv a svobod není deklarováno právo na zajištění bezpečnosti osob a majetku. Na této situaci nemění nic ani čl. 4 Listiny základních práv a svobod „zákonná omezení“:

- 1) Povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.
- 2) Meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“) upraveny pouze zákonem.
- 3) Zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky.
- 4) Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetření jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.²

Občanský zákoník (z. č. 89/2012 Sb.)

Občanský zákoník č. 89/2012 Sb., ve znění pozdějších změn a dodatků má mimo jiné za úkol upravovat občanskoprávní vztahy, a to tak, aby přispíval k naplňování občanských práv a svobod, zejména ochrany osobnosti. Zároveň stanovuje, že v občansko-právních vztazích mají účastníci rovné postavení. V hlavě I., oddíle 3 je deklarována ochrana soukromých práv v ustanovení § 12 takto: „Každý, kdo se cítí ve svém právu zkrácen, může se domáhat ochrany u orgánu veřejné moci. Není-li v zákoně stanoveno něco jiného, je tímto orgánem veřejné moci soud“. Občanský zákoník může být využíván především k narovnání protiprávního stavu. Podáním žaloby se pak osoby dotčené na svých právech mohou domáhat nápravy stavu. Taktéž se mohou domáhat náhrady újmy např. finančním plněním. V případě, že se subjekt plnění domůže, a to plněním, které je vyjádřeno hmotně, nezaniká odpovědnost za přešůpek nebo správní delikt definovaný zvláštním zákonem. V tomto případě však nejde o uložení trestu. Případným uložení povinnosti satisfakce vyjádřené hmotně není tedy prolomena zásada „ne bis in idem.“³

Zákon o ochraně osobních údajů (z. č. 101/2000 Sb.)

Z pohledu právních předpisů je celý systém ochrany osobních údajů nejvíce limitujícím faktorem pro uplatnění situační prevence. V oblasti technické ochrany podléhá využití většina technických prostředků režimu zákona o ochraně osobních údajů. Zcela specifická je problematika provozu kamerových systémů, obdobná

¹ Doslovný text článku 10 Listiny základních práv a svobod.

² Doslovný opis čl. 4 Listiny ZPS.

³ Právní zásada: ne dvakrát za stejnou věc – nepřipustnost dvojího trestání.

situace je i u systémů kontroly vstupu nebo u docházkových systémů.¹ U docházkových systémů pak pouze za předpokladu, že jsou do těchto systémů implementovány další funkce.

Pokud při vyplňování jakékoliv žádosti máme uvést rodné číslo, nebude nikdo pochybovat o tom, že tímto předáváme svůj osobní údaj. Tvrdíme-li však, že byť i na relativně krátkou dobu uchovaný záznam na nosiči informací získaný z kamerového systému je též osobním údajem, může to již mnohé překvapit. Vše však vychází ze zákonem vymezené definice osobního údaje uvedené v § 4 odst. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. „*Osobním údajem se rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat, zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.*“ Kamerový systém je schopen zachytit a uchovat fyziologické znaky osoby nebo projevy jejího jednání.

Kompetence obcí v rámci ochrany veřejného pořádku

Zákon o obcích č. 128/2000 Sb., hned v ustanovení § 2 odst. 2 uvádí: „*Obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a potřeby svých občanů: při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem*“. Navíc zákon v rámci samostatné působnosti obce v ustanovení § 35 vymezuje i oblast působnosti obce, kdy v odst. 2, větě třetí uvádí: „*Jde především o uspokojování potřeb bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku.*“²

Pojmy veřejný pořádek a veřejná bezpečnost

Zcela zásadní okolností a nezbytností je definovat význam dvou základních pojmů, které se k ustanovení § 35 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích vztahují. Zákon o obcích, tedy zákonná úprava, je zcela v souladu s ustanovením čl. 104 odst. 1 ve spojení s čl. 101 odst. 4 Ústavy České republiky.³ Podle těchto ustanovení může být působnost zastupitelstva stanovena pouze zákonem a stát může zasahovat do činnosti územních samosprávných celků, jen vyžaduje-li to ochrana, a jen způsobem stanoveným v zákoně. Zákon o obcích na tomto právním základě demonstruje konkrétní okruh otázek, podřazovaných do samostatné působnosti obce. Zákon o obcích uvádí typové okruhy problémů, směřovaných k uspokojování potřeb občanů, jako jsou potřeba bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku. To jsou okruhy povinností dané zákonem obcím. Tyto okruhy jsou vyjmenovány demonstrativně, tedy nejsou uceleně uzavřeny, a obce mají ve své samostatné působnosti i uspokojování dalších potřeb v zákoně neuvedených, avšak pouze tehdy, pokud obecnější ustanovení § 35 odst. 1 nepodřazuje tyto úkoly do působnosti krajů nebo do přenesené působnosti obcí. Bližší vysvětlení pojmů veřejný

¹ Rozdíl mezi kontrolou vstupu a docházkovým systémem je ten, že docházkový systém je součástí evidence pracovní doby, kontrola vstupu slouží mnoha účelem, v převážně většině však k ověření oprávněnosti vstupu nebo ke kontrole, kolik osob je v určitém prostoru.

² Obdobně je problematika řešena v zákoně č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praha.

³ Zákon č. 1/1993 Sb. Ústava ČR.

pořádek a veřejná bezpečnost nám může pomoci s protiargumenty ke Stanovisku Úřadu.

Veřejný pořádek

Pokud bychom hledali právní předpis, který nám jednoznačně definuje pojem veřejný pořádek, pak nebudeme úspěšní. Uvedený pojem není definován ani v českém právu, ani například ve Smlouvě o založení Evropského společenství. Chceme-li vyložit uvedený pojem, je nutné vycházet z oblasti právní teorie. Jedna z uznávaných definic veřejného pořádku zní:

„Veřejný pořádek lze vymezit jako souhrn společenských vztahů, které vznikají, rozvíjejí se a zanikají na místech veřejných a veřejnosti přístupných, které jsou upravené právními i neprávními normami, jejichž zachování je významné pro zajištění klidného a bezporuchového chodu společnosti.“¹

Z uvedené definice vyplývá, že vysvětlení pojmu je závislé na typu společnosti. Různé společnosti si právě obsah tohoto pojmu utvářejí od svých vlastních pravidel fungování, od svých priorit, zvyklostí a právního systému. Pro nás je podstatná společnost evropská. Jak je vnímán pojem veřejný pořádek na půdě Evropské Unie vysvětluje Pikna² tak, že pojem veřejný pořádek je úzce provázán s pojmem vnitřní bezpečnost státu a nelze tyto dva pojmy od sebe striktně oddělovat. Uvádí také, že pojmy veřejný pořádek a veřejná bezpečnost jsou v současné době v rámci EU vnímány jako „dvojjediný pojem“. Pro oponentní argumentaci vztahující se k výše uvedenému stanovisku Úřadu je podstatné, zda lze odvodit, že výraz „veřejný pořádek“ v sobě zahrnuje takové jevy, jako je kriminalita³ nebo bezpečnost. Právě vyjádření uvedené ve výše citované definici veřejného pořádku „...zajištění klidného a bezporuchového chodu společnosti,“ v sobě zcela nepochybně oba tyto atributy obsahuje.

Veřejná bezpečnost

Při vysvětlení pojmu veřejná bezpečnost nemůžeme opět vycházet z konkrétní striktně dané definice. Musíme vycházet z interpretačních pomůcek, jako jsou názory právní teorie. Autoři učebnice správního práva Masarykovy univerzity Brno⁴ uvádějí, že *veřejnou bezpečností je většinou myšlena ochrana jednotlivce i společnosti proti útokům, které ohrožují:*

- 1) *bezpečnost státu, či jednotlivých státních orgánů, institucí a funkcí,*
- 2) *bezpečnost jednotlivce, zejména jeho čest, důstojnost, svobodu a fyzickou integritu,*
- 3) *majetek.*

Pojem bezpečnost má několik významů. Bezpečnost můžeme vymezit lingvisticky významově např. od slova jistý nebo bezpečný. To můžeme vyjádřit větou, bezpečný je ten, kdo není vystaven nebezpečí (např. být v bezpečí před

¹ DVOŘÁČEK, Zdeněk *Právní základy veřejného pořádku (vybrané kapitoly)* Praha: Nakladatelství Armex, 2004, s. 6. ISBN 978-80-86795-04-1.

² PIKNA, Bohumil. *Vnitřní bezpečnost a veřejný pořádek v evropském právu (oblast policejní a justiční spolupráce)*. Praha: Linde, 2006, s. 146 a n. ISBN 80-7201-686-0.

³ V širším, kriminologickém pojetí.

⁴ JURNÍKOVÁ, Jana a Soňa SKULOVÁ a kol. *Správní právo. Zvláštní část*. 5 dopl. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2004, s. 69. ISBN 80-210-3576-5.

zloději), případně poskytuje ochranu před nebezpečím (bezpečný úkryt) nebo je nepochybný, zaručený, důvěryhodný (jako bezpečný pramen informací). V teoretické rovině je tedy bezpečnost vymezována negativně, tedy ve vztahu k neexistujícímu nebezpečí, k neexistujícím hrozbám či rizikům.¹ Zde uvedená definice veřejné bezpečnosti zcela nepochybně podporuje předpoklad, že zajišťování potřeb obyvatel obce v oblasti veřejného pořádku v sobě zahrnuje i zajištění ochrany bezpečnosti obyvatel a ochrany majetku.

Stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů č. 9/2012 k možnosti obcí provozovat kamerový systém se záznamem obrazu na veřejných prostranstvích

V oblasti ochrany osobních údajů jsou mnohá omezení, která buď regulují, znesnadňují nebo dokonce znemožňují využití technických prostředků situační prevence. Tato omezení nevyplývají pouze ze samotného zákona, ale i z názorů Úřadu, která jsou vyjadřována v Stanoviscích a jsou uveřejňována na stránkách Úřadu. V příspěvku se budu zabývat konkrétním případem, tedy stanoviskem Úřadu č. 9/2012 zveřejněným pod názvem „*K možnosti obcí provozovat kamerový systém se záznamem na veřejných místech*“. Uvedené stanovisko bylo revidováno² k dubnu 2013 a rozebírá oprávnění obcí. Stanovisko je zpracováno a publikováno ústředním správním orgánem pro oblast ochrany osobních údajů,³ tedy Úřadem pro ochranu osobních údajů (dále jen Úřad⁴), který má postavení nezávislého orgánu. Odborná erudovanost pracovníků tohoto orgánu je zcela nepochybně vysoká. Nižší uvedené stanovisko je argumentačně logické, bohužel však do značné míry vychází pouze ze zásad ochrany osobnosti. V konečném důsledku není právně závazné.

Doslovný text stanoviska č. 9/2012 Úřadu pro ochranu osobních údajů:

„Úvod

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) se v souvislosti s registrační povinností správců osobních údajů zabýval problematikou zpracování osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamerového systému provozovaného na veřejných prostranstvích (jako jsou například náměstí, ulice) obcí, které nemají vlastní obecní policii, a to za účelem předcházení a odhalování pouliční kriminality, vandalismu a za účelem zajišťování bezpečnosti občanů a návštěvníků obce. Při posuzování takového oznámení o zpracování osobních údajů dospěl v řízení vedeném podle § 17 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“) k závěru, že by se jednalo o zpracování osobních údajů, které je v rozporu se zákonem.

¹ MAREŠ, Miroslav. Bezpečnost. In: ZEMAN, Petr. *Česká bezpečnostní terminologie. Část 1. Perspektivy bezpečnostní situace a politického vývoje států střední a východní Evropy do roku 2015*. Brno: Ústav strategických studií Vojenské akademie v Brně, 2002. 113 s.

² Revize nepřinesla žádné nové podstatné okolnosti.

³ § 2 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů.

⁴ Běžně je používána zkratka ÚOOÚ, avšak v textu stanoviska je použito „dále jen Úřad“, z důvodu zachování jednotného používání zkratk v rámci příspěvku jsem zvolil stejný odkaz.

Odůvodnění

Úřad se zejména zabýval otázkou, zda lze osobní údaje zpracovávat na základě některé z výjimek uvedené v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů a mírou zásahu takového zpracování do soukromí občanů.

Úřad přitom neshledal, že by byla naplněna podmínka § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, tedy zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce. Zákon č. 128/2000 Sb., o obcích, demonstrativně stanovuje, která ze záležitostí obce spadá do její samostatné působnosti, přičemž jednou z těchto záležitostí je i vytváření podmínek pro uspokojování potřeb občanů, a to i potřeb v oblasti ochrany veřejného pořádku. Do samostatné působnosti obce tedy spadá také vytváření předpokladů pro zajištění nebo zvýšení bezpečnosti a veřejného pořádku v obci.

K naplnění tohoto cíle ostatně i sám zákon č. 128/2000 Sb. dává obci řadu oprávnění, např. v § 10 písm. a) a b) zmocnění k vydávání obecně závazných vyhlášek stanovujících povinnosti k zajištění veřejného pořádku, v § 35a odst. 2 zmocnění ke zřízení obecní policie, nebo dle § 103 odst. 4 písm. d) může starosta požadovat po Policii České republiky spolupráci při zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku. Z ustanovení § 35 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb. proto nelze nijak vyvozovat, že by snad měla sama obec, resp. její orgány či zaměstnanci (s výjimkou strážníků obecní policie, kteří jsou ze zákona zaměstnanci obce), dohlížet na veřejný pořádek, vyšetřovat a odhalovat přestupky nebo trestné činy.

Plnění těchto úkolů je v českém právním řádu svěřeno výlučně do působnosti Policie České republiky (srov. § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky) a v omezené míře obecní policie (srov. § 1 odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii). Současně lze konstatovat, že tyto zákony zakládají související oprávnění ke zpracování osobních údajů nezbytných pro plnění stanovených úkolů, mimo jiné i prostřednictvím záznamů kamerových systémů z veřejných prostranství (viz § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. a § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb.).

V souvislosti s možnou aplikací ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů poté Úřad posuzoval míru zásahu do soukromí jednotlivých osob. Při jejím hodnocení je třeba vycházet z komplexního posouzení problematiky monitorování veřejných prostranství za účelem zajištění veřejného pořádku a předcházení a odhalování trestné činnosti. Dle názoru Úřadu je zřejmé, že i zákonodárce vnímal „sledování“ občanů na veřejnosti, a to jak státem, tak i jinými subjekty, jako zásah do jejich soukromí, a proto se rozhodl k výslovnému zákonnému zmocnění (např. § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. a § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb.) pro pořizování obrazových záznamů z veřejně přístupných míst. A contrario, pokud by bylo pořizování obrazových záznamů z veřejně přístupných míst možné provádět na základě obecného předpisu upravujícího ochranu osobních údajů, tedy dle zákona o ochraně osobních údajů, nebyla by tato zvláštní zmocnění vůbec třeba.

Účelem oznámeného zpracování mělo být předcházení a odhalování pouliční kriminality, vandalismu, zajišťování bezpečnosti občanů apod. V případě těchto účelů se jedná jednoznačně o účely veřejnoprávní, které historicky stát plní pouze prostřednictvím svých orgánů, které za tímto účelem zřizuje, tedy v současné době prostřednictvím Policie České republiky. Dohled nad dodržováním zákonů,

odhalování pachatelů trestné činnosti nebo přestupků, zajišťování bezpečnosti občanů jsou přitom bytostně vlastními znaky každého státu jako takového a jejich možné přenesení (resp. privatizace) na jiné subjekty, ať již veřejnoprávní korporace jako jsou obce či kraje, nebo i subjekty soukromoprávní, je možná pouze na základě výslovného zákonného zmocnění. Lze ostatně konstatovat, že samy příslušné orgány státu mohou výše uvedené úkoly plnit pouze na základě a v rozsahu stanoveném zákonem.

Závěr

Po posouzení všech výše uvedených okolností dospěl Úřad k závěru, že jakékoliv zpracování osobních údajů (obrazových záznamů) pořízených prostřednictvím kamerového systému z míst veřejně přístupných (jako je náměstí, veřejná ulice, park apod.) prováděné subjektem, který k tomu není ze zákona zmocněn, a to za účelem předcházení a odhalování pouliční kriminality, zajištění bezpečnosti občanů apod., představuje zásah do soukromého a osobního života subjektů údajů, tedy osob, které se ve sledovaném prostoru pohybují a „žijí svoje běžné denní životy“.

V rovině ústavněprávní lze poté dovodit porušení práva na ochranu před neoprávněným shromažďováním osobních údajů vyjádřeným v čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Na základě všech uvedených skutečností proto nezbyvá než konstatovat, že na takové zpracování osobních údajů nelze aplikovat ani výjimku uvedenou v § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů.“

Rozbor stanoviska z pohledu zásad situační prevence a jiné právní argumentace

Z textu stanoviska vyplývá, že ÚOOÚ dospěl k názoru, že monitorování veřejných prostranství obcemi, které nemají zřízenou obecní policii, je v rozporu se zákonem, neboť dle názoru Úřadu je prováděno subjektem, který k tomu není zmocněn, resp. není zmocněn provádět odhalování protiprávního jednání, možnost zajištění veřejného pořádku jako plnění právní povinnosti není ve stanovisku připouštěno. Pokud by k monitorování veřejných prostranství ze strany obce došlo, zastává Úřad názor, že se jedná o činnost v rozporu se zákonem a tedy dochází k porušování základních práv, konkrétně ustanovení čl. 10 odst. 3: „Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.“ Úřad je přesvědčen, že z našeho právního řádu vyplývá, že k tomuto úkolu je zmocněna pouze Policie ČR (§ 2 z. č. 273/2008 Sb.) a v omezené míře obecní policie (§1 odst. 2 z. č. 553/1991 Sb.). Obec jako taková není zmocněna k takovému zpracování osobních údajů, a to i přes skutečnost, že do samostatné působnosti obce spadá i vytváření podmínek pro uspokojování potřeb obyvatel v oblasti ochrany veřejného pořádku, a to přímo jako povinnost daná ustanovením § 35 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Dále Úřad došel k závěru, že pro případné zpracování osobních údajů za podmínky, kdy obec nemá zřízenou obecní policii, nelze využít ani výjimky uvedené v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů.

Výše uvedené stanovisko se nejvíc dotýká obcí, které nemají finanční prostředky na financování obecní policie nejen samostatně, ale ani ve spolupráci s okolními obcemi. Toto stanovisko fakticky velmi ztěžuje takovým obcím vytvářet účinná opatření pro zajištění bezpečnosti a veřejného pořádku v obci.

Názor autora ke stanovisku Úřadu

V aplikované praxi velmi těžko najdeme statutární orgány obcí, ale i malých měst,¹ které by chtěly financovat a instalovat kamerový systém v obci bez zjevného důvodu. Podkladem pro toto tvrzení jsou na sebe dvě navazující okolnosti. V první řadě se jedná o finanční náročnost, kdy finanční zdroje obcí a malých měst v naprosté většině případů neumožňují vytvoření a instalaci takovýchto kamerových systémů. Za druhé ani podmínky dotačních titulů nejsou malým obcím příznivě nakloněny. V případě, že nejste schopni zajistit trvalý fyzický monitoring kamerového systému, nesplníte dotační podmínky.

V úvodní části jsou uvedeny okolnosti, které připívají k tomu, že vesnické prostředí dnes již automaticky nepřináší vyšší úroveň bezpečnosti, tedy ani veřejného pořádku. Rozhodne-li se zastupitelstvo obce využít opatření situační prevence formou strategie zvyšující **riziko** spojené s pácháním trestné činnosti, nečiní tak bezdůvodně. Nastávají okolnosti, kdy náklady spojené s negativními jevy v obci zasahují podstatným způsobem do obecního rozpočtu, nebo dojde k eskalaci projevů nespokojenosti od místních obyvatel. V naprosté většině případů se tak děje z důvodu vyššího výskytu majetkové kriminality a nemusí jít nutně přímo o vloupání do obytných domů. Podle zkušeností zastupitelů obcí se jedná převážně o krádeže, případně o vloupání do stodol, dílen, garáží a předmětem zájmu pachatelů je zejména zahradní technika, náradí a nástroje. Ničím neobvyklým není ani poškozování majetku obce, obecně prospěšných zařízení či narušování veřejného pořádku v obcích formou rušení nočního klidu.²

Předpokladem pro výkon funkce v obcích (nejenom malých) není právní vzdělání, ale pouze to, že konkrétní osoby byly v rámci voleb zvoleny občany a na základě vnitřní volby pak vykonávají funkci starosty nebo místostarosty, člena zastupitelstva. Pokud tedy vůbec tyto osoby budou mít rámcovou představu o povinnostech vyplývajících ze zákona o ochraně osobních údajů a o správních deliktech v zákoně uvedených, pak po přečtení stanoviska pravděpodobně od záměru vybudovat kamerový systém raději ustoupí. Utrpí tím pak především práva³ obyvatel obce.

Úřad podle mého názoru zcela správně vyloučil ve Stanovisku konkrétně i možnost uplatnění výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, tedy pokud je to nutné pro ochranu práv a právem chráněným zájmům správce.⁴ Možností, zda by výjimka mohla vycházet z odst. a), tedy zda by za popisovaných okolností nešlo zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektů, neboť by se s ohledem na již uvedená ustanovení zákona o obcích mohlo jednat o činnost charakterizovanou jako plnění právní povinnosti, se Úřad nezaobíral. V této

¹ Dle zákona o obcích je městem obec nad 3 000 obyvatel.

² Na rozdíl od větších měst není rušení nočního klidu v obcích oznamováno na linky tísňového volání, jedná se tedy o latentní problém. Lidé žijící zejména v menších obcích zatím neřeší riziko krádeží pojištěním, z uvedeného důvodu existuje i relativně vysoká latence majetkové trestné činnosti.

³ Právo na bezpečí není deklarováno.

⁴ Ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů se za správce považuje ten subjekt, který určil účel a prostředky zpracování osobních údajů, zde by tedy obec určila, že kamerový systém bude instalován za účelem zajištění veřejného pořádku v obci.

souvislosti musím upozornit i na výjimky z některých povinností, které připouští zákon o ochraně osobních údajů ve svém § 3 odst. 6, kdy zde zákon přímo uvádí, že v případě zpracování osobních údajů při plnění povinností správce¹ stanovené zvláštními zákony se nepoužijí ustanovení § 5 odst. 1, §11 a § 12² zákona o ochraně osobních údajů.

Právě možnost uvedená pod písm. d) § 3 odst. 6 se týká veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti. Otázkou tedy je, zda má v tomto případě obec vůbec oznamovací povinnost ve smyslu § 16 zákona o ochraně osobních údajů, neboť by bylo možné dovozovat, že právě instalací kamerového systému v obci a monitorování veřejných míst za účelem ochrany veřejného pořádku, tak jak to má na mysli ustanovení § 35 odst. 2 zákona o obcích, lze posuzovat jako výjimku z oznamovací povinnosti dle ustanovení § 18 odst. 1, písm. b), která zní: „*kteřé správci ukládá zvláštní zákon nebo je takových osobních údajů třeba k uplatnění práv a povinností vyplývajících ze zvláštního zákona.*“

I s ohledem na výše uvedené argumenty, je zřejmé, že výše citované Stanovisko Úřadu vychází z určité právní úvahy, která je zřejmě postavená na liberálních zásadách. Nebude-li na základě jiné argumentace rozhodnuto jinak, nezbyvá než toto stanovisko brát jako vážné omezení pro možnost využívání kamerových systémů, jakožto součást technických opatření situační prevence, u části obcí. Osobně se však s tímto stanoviskem nemohu ztotožnit, jelikož se domnívám, že odůvodnění je založeno na jednostranně uchopené argumentaci. Bohužel jsme se jako společnost dostali do situace, kdy při poměřování mezi zajištěním bezpečnosti a mnohdy diskutovatelným zásahem do soukromí či osobnostních práv vyhrává soukromí.³

Tím samozřejmě netvrdím, že soukromí není třeba respektovat. Pouze jsem nabyl dojmu, že míra ochrany soukromí (osobnostních práv) již překročila v některých případech mez prospěšnosti a naopak, například právě pro určitý okruh obcí, přináší negativní důsledky, které se dotýkají práv všech jejich obyvatel a promítající se do kvality jejich života. Veřejný pořádek a bezpečnost jde stranou, v konečném důsledku vyhrává kriminalita a osoby, které mají co skrývat. Slušný občan nebývá pohoršen, když se obec, kde bydlí, snaží plnit svoji povinnost,⁴ tedy chránit veřejný pořádek a současně eliminovat projevy kriminality, vandalství a další negativní jevy, které ohrožují nejen obyvatele obce, ale navíc zatěžují i obecní a státní pokladnu, takže pak chybí prostředky na jiné výdaje. Obec tak činí ve prospěch nejen svůj, ale i ve prospěch každého slušného občana.

¹ Správcem by zde byla ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů obec, případně obecní úřad.

² Tedy není nutno stanovit účel, účel zpracování osobních údajů, ten je již stanoven právě zvláštním zákonem, není nutno plnit informační povinnost vůči subjektům údajů a není nutno naplnit povinnost možnosti přístupu subjektů údajů ke zpracovávaným údajům.

³ Již samotná podmínka udělení souhlasu všech obyvatel obce se zpracováním osobních údajů kamerovým systémem v obci je do určité míry zcestná. Vychází z předpokladu, že všichni obyvatelé v konkrétní obci jsou občané, kteří dodržují psané i nepsané normy. To však v praxi není možné a ani se tak neděje. Ochrana veřejného pořádku není ochranou pouze před „narušitelem“ zvenčí, je i ochranou před narušitelem vnitřním, tedy z řad občanů obce.

⁴ Lze odvodit od pojmu veřejný zájem (§ 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích).

Situace je problematická zejména pro obce, které jsou vystaveny vlivům velkých aglomerací, rozsáhlejší výstavby v obci nebo přeshraniční kriminalitě. Skutečnost, že obec provozuje kamerový systém, vůbec nezakládá předpoklad, že bude zároveň přímo odhalovat a prokazovat protiprávní jednání. Obci postačí, pouze pokud v odůvodněných případech předá časově omezené části záznamů jako důkazní prostředek orgánům činným v trestním řízení a to na základě jejich žádosti, čímž naplní vytváření příznivých podmínek v oblasti veřejného pořádku v obci, tedy naplní literu zákona. Možnost využívání kamerových systémů se záznamem obrazu mají v souladu s právním stavem tisíce jiných subjektů a to mnohdy pouze k ochraně vlastních práv.¹ Navíc kamerový systém nemusí nutně pokrývat velkou část veřejného prostranství. Zde uvedu příklad z praxe.

Jedno malé město poblíž hranic s Polskem řešilo problém ohledně krádeží motorových vozidel. Odcizená vozidla končila právě v Polsku. Ke krádežím docházelo v nepravidelných intervalech a poškozenými byli takřka výhradně turisté nebo lyžaři. Městem prochází jedna silniční komunikace, všechny ostatní možné výjezdy z města ústí do polí a do lesů, kde většinou končí. Město se rozhodlo instalovat na obou výjezdech z města vždy jednu kameru. Dnem instalace v roce 2015 skončily krádeže vozidel.²

Problematická je podle mého názoru i míra invazivnosti zásahu do osobnostních práv. Sám Úřad nejlépe ví, jakým způsobem jsou nastavena pravidla v oblasti zajištění ochrany a bezpečnosti osobních údajů. Ustanovení § 13 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů dává povinnosti všem správcům a zpracovatelům osobních údajů přijmout opatření k zajištění bezpečnosti osobních údajů tak, aby zejména nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům. Povinnost zabezpečit osobní údaje je dána jako povinnost absolutní, což znamená, že zajištění ochrany a bezpečnosti osobních údajů je podmínkou pro jejich zpracování. V oblasti zpracování osobních údajů kamerovými systémy se jedná především o způsob umístění záznamových zařízení tak, aby k nim měly přístup pouze oprávněné (pověřené) osoby. Osoby mají přístup do systému pouze pod přiděleným heslem (kódem), všechny činnosti (operace) musí být zpětně zjištělné, tedy na základě bezpečnostních funkcí systému musí být zjevné (zpětně auditovatelné), kdo a kdy do obsahu záznamového zařízení vstoupil a jaké tam prováděl operace. Pokud dochází k předání omezené části záznamu, je stanoven přesný postup, aby nemohlo dojít ke zneužití. Ve své podstatě, pokud není vážný důvod, tak se do záznamů kamerových systémů vůbec nevstupuje a neměly se s nimi provádět žádné úkony (operace). Zákon porušení těchto povinností postihuje poměrně citlivými finančními sankcemi. Z tohoto úhlu pohledu by při správně nastavených bezpečnostních opatřeních nemělo hrozit zneužívání kamerových záznamů ze strany obcí.

Z nálezu Nejvyššího správního soudu

K zakončení svojí argumentace si zde dovolím použít část z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu spisové značky 1 As 113/2012. Uvedený rozsudek řeší kasační stížnost proti rozhodnutí Městského soudu v Praze týkající se

¹ Obdobně, zcela legálně monitorují provozovatelé benzinových čerpacích stanic i veřejná přístupná místa apod.

² K říjnu 2016 již v řadě 17 měsíců.

provozování kamerového systému na soukromém domě. Za povšimnutí stojí některé myšlenky uvedené v argumentaci soudu. Nejvyšší správní soud se v odůvodnění rozsudku věnuje kritériu vhodnosti, kritériu potřebnosti a kritériu porovnání proti sobě stojících práv¹. Soud zde vyjádřil názor, že je nutno z hlediska vhodnosti posuzovat, zda opatření omezující základní práva umožňuje dosáhnout sledovaný cíl. Zdůraznil potřebu porovnat zvolený prostředek k ochraně se zamýšleným cílem tak, aby nedocházelo k neúměrnému zasahování do základních práv a svobod, tedy zda je nebezpečí reálně hrozící, či spíše hypotetické nebo zda již představuje reakci na opakované útoky na majetek, či jiné ústavně chráněné hodnoty.

Kamerový systém, jako jednu z forem dohledu, je v rámci kritéria vhodnosti nutno posuzovat ze dvou základních hledisek. Prvním kritériem je posouzení, zda kamerový systém je schopen zajistit přímou ochranu chráněného zájmu. Z tohoto pohledu je nepochybné, že kamerový systém není schopen sám o sobě zabránit dokonání útoku. Druhým kritériem je posouzení, zda kamerový systém může zajistit ochranu nepřímou, tedy zda může tato forma dohledu přispět ke zpětnému odhalení a odsouzení škůdce (pachatele). Za nepřímou ochranu považuje Nejvyšší správní soud i tu okolnost, že možný škůdce (pachatel) si je vědom zpracování osobních údajů a díky tomu se škodlivého jednání vůbec nedopustí.

Závěr

Cílem příspěvku bylo na základě právní argumentace poukázat na skutečnost, že názory byť vyslovené i nezávislým úřadem nemusí být brány absolutně dogmaticky, že v aplikační praxi by bylo vhodnější posuzování každé konkrétní situace s ohledem na dané okolnosti a rizika s nimi spojená. V jedné moudrosti se praví: „pokud všichni souhlasí, nikdo nepřemýšlí“. Argumentace Úřadu vychází z naprosto jiných stanovisek a názorů než argumentace vycházející z bezpečnostní praxe. Okolnosti, které Úřad vidí jako škodlivé, mohou být právě z pohledu bezpečnostní praxe viděny jako prospěšné. Své argumenty by měly ku prospěchu věci uplatnit obě strany. Domnívám se, že by bylo vhodné, aby se i Úřad pro ochranu osobních údajů stal členem Republikového výboru pro prevenci kriminality.

Příspěvek vychází z osobních zkušeností zejména v oblasti výkonu znalecké činnosti, či odborného poradenství v oblasti fyzické bezpečnosti nebo bezpečnosti měst a obcí.

Literatura

- DVOŘÁČEK, Zdeněk. *Právní základy veřejného pořádku (vybrané kapitoly)* Praha: Nakladatelství Armex, 2004, s. 6. ISBN: 978-80-86795-04-1.
- EKBLOM, Paul. *Situační prevence kriminality: účinnost aktivit na místní úrovni*. In: NUTTAL, CH. *Snižování kriminality: Zhodnocení výzkumných poznatků o způsobech nakládání s kriminálním chováním*. Praha: IKSP 2005, s. 42. ISBN 80-7338-043-9.
- GILL, Martin a Angela SPRIGGS. *Assesing the impact off CCTV*. London, 2005, Home Office Crime Research Study 292. ISBN 1-84473-581-8.
- JURNÍKOVÁ, Jana a Soňa SKULOVÁ a kol. *Správní právo. Zvláštní část*. 5 dopl. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2004, s. 69. ISBN 80-210-3576-5.
- MAREŠ, Miroslav. *Bezpečnost*. In: ZEMAN, Petr. *Česká bezpečnostní terminologie. Část 1. Perspektivy bezpečnostní situace a politického vývoje států střední a východní Evropy*

¹ Toto kritérium je za rámcem tohoto článku.

do roku 2015. Brno: Ústav strategických studií Vojenské akademie v Brně, 2002. 113 s.
MUSIL, Jan; KONRÁD, Zdeněk a Jaroslav SUCHÁNEK. *Kriminalistika*. 2. doplněné vyd.
Praha: C. H. Beck, 2004, s. 40-42. 582 s. ISBN 80-7179-878-9.
NOVOTNÝ, Oto; ZAPLETAL, Josef a kol. *Kriminologie*. 3. vyd. Praha: ASPI – Wolters
Kluwers, 2008. 536 s. ISBN 978-80-7357-376-8.
PIKNA, Bohumil. *Vnitřní bezpečnost a veřejný pořádek v evropském právu (oblast policejní
a justiční spolupráce)*. Praha: Linde, 2006, s. 146 a n. ISBN 80-7201-686-0.
zákon č. 1/1993 Sb. Ústava ČR
zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod
zákon č. 553/1991 Sb., o obecní policii
zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších změn a dodatků
zákon č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších změn a dodatků
zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech
zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky
Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. značky 1 As 113/2012 ze dne 25. 2. 2012
www.uoou.cz/VismoOnline_ActionScripts/Fle.ashx?id_org=2001447&id_dokumenty=9725

RESUMÉ

Opatření situační prevence je jednou z možností jak předcházet kriminalitě a sociálně patologickým jevům. V praxi však opatření situační prevence naráží na určité limity. Jedním z limitů je ochrana osobnosti. V příspěvku je citováno Stanovisko č. 9/2016 Úřadu pro ochranu osobních údajů. Ve stanovisku Úřad uvádí argumenty, na základě kterých je monitorování veřejných prostranství obcemi nepřijatelné. V příspěvku jsou uvedeny argumenty vycházející z bezpečnostní praxe obcí. Je zde proveden výklad pojmů, citace konkrétních právních norem. Za zásadní pro opačnou argumentaci je vysvětlení pojmů veřejný pořádek a vnitřní bezpečnost. Na těchto základech jsou vysvětleny argumenty svědčící o právu obcí monitorovat veřejná prostranství kamerovým systémem se záznamem obrazu.

Klíčová slova: situační prevence, omezení situační prevence, kamerový systém, osobnostní práva, stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů, veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost.

SUMMARY

OLIBERIUS, Vladimír: SITUATIONAL PREVENTION VERSUS PROTECTION OF PERSONAL DATA

Situational prevention measures are one of the possibilities how to prevent crime and socially pathological phenomena. However, in practice situational prevention measures face certain limits. One of the limits is protection of personality. The Statement No. 9/2016 of the Office for Personal Data Protection is cited in the paper. In the Statement, the Office mentions the arguments due to which the monitoring of public areas is inadmissible. The paper presents the arguments based on municipal safety practice, term interpretation and quoting of specific legal norms. It is essential for the opposite argumentation to explain the terms of public order and internal security. Based on this, the arguments supporting the right of municipalities to monitor public areas with a video recording system are explained.

Keywords: situational prevention, restriction of situational prevention, video recording system, personal rights, Statement of the Office for Personal Data Protection, internal security.